

ဘုမ္မာဝတ်စာပေ

မင်းသိင်္ခ

ပုဂံသား မောင်ဘမော်

၂၈၉

အနုပညာသမားစစ်စစ်တွေဟာ တစ်ဦးအောင်မြင်တာကို တစ်ဦးက ဝမ်းမြောက်လေ့ရှိကြတယ်။

နောဇက နော

တစ်နေ့သ၌ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်သည် ပုဂံမြို့ 'မြင်ကပါ' အရပ်ရှိ လွန်စွာရှေးကျသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း၏ ခုံညားသော အုတ်လှေကားကြီးမှ အုတ်တိုင်ကြီးကိုမှီလျက် အောက်ပါလင်္ကာကလေးကို နှုတ်တိုက်ရွရွ ရွတ်ဆို၍ နေလေ၏။

"နောဇကနေ၊ နဝဒွေးအဋ္ဌာရသ"

"နောဇကနေ၊ နဝဒွေးအဋ္ဌာရသ"

မျက်စိကိုမှိတ်လျက် အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုပြီးနောက် အနည်းငယ်မော၍ သွားလျှင် မျက်လုံးကိုဖွင့် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သော အခါ၌ သူ၏ ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်၍ သူ့ကိုကြည့်နေသော ဂါဝန်(ခေါ်) သင်တိုင်းတိုက်ကလေးကိုဝတ်ထားသည့် သူနှင့်သက်တူ ရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် အံ့သြ၍ သွားလေတော့၏။

"ငါရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ နင် ဘာတွေ ဆိုနေတာလဲ" ဟု မိန်းကလေးက မေးလေ၏။ ယောက်ျားလေးက ပြန်၍ မဖြေဘဲ မိန်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့်၍ နေလေ၏။

"မေးနေတာ ပြောလေဟယ်၊ နင် ဘာတွေဆိုနေတာလဲ"

"နင် . . . ဘယ်သူလဲ"

ယောက်ျားလေးက မဖြေသည့်အပြင် သူကပင် ပြန်၍ မေး လိုက်လေသည်။

"ငါ့နာမည် သီသီလို့ ခေါ်တယ်"

"နင် . . . ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ"

"ဒယ်ဒီနဲ့ လိုက်လာတာပေါ့"

"ဒယ်ဒီဆိုတာ ဘာကောင်လဲ"

"အကောင် မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ ဒယ်ဒီဆိုတာ အဖေကို ပြောတာ"

"အဖေကို ဒယ်ဒီလို့ ပြောရသလား"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်"

"နင်က ဘယ်ကလဲ"

ဟု မေးလိုက်ကာ ယောက်ျားကလေးသည် နှပ်ချေးကို အင်္ကျီစဖြင့် သုတ် လိုက်လေ၏။

"အင်္ကျီနဲ့ မသုတ်ရဘူး၊ ဘာနဲ့ သုတ်ရမယ်ဆိုတာ နင့်တီချယ်က မပြောဘူးလား"

"တီချယ်ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ"

"ဆရာမကို ပြောတာ၊ အကောင် မဟုတ်ဘူး "

"ငါ့မှာ ဆရာမ မရှိဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဲရှိတယ်၊ ငါ့ဘုန်းကြီးကတော့ နှာခေါင်းဝမှာ နှပ်ချေးရှိရင် ခေါင်းကိုခေါက်တယ်၊ ဘာနဲ့ သုတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ မပြောဘူး"

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် . . .

"You are very dirty" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယောက်ျားလေးက . . .

"ဘာပြောတာလဲ" ဟု မေးရာ မိန်းကလေးက . . .

"သိပ်ပြီး ညစ်ပတ်တာပဲလို့ ပြောတာပါ" ဟု ရှင်းပြလေ၏။
ရှင်းပြပြီးနောက် . . .

"နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ" ဟု မေးပြန်၏။

"ငါ့နာမည် ဘမော်"

"ကျောင်းမှာ စာသင်တာ ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ"

"အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း ပြီးပြီ၊ ရတနာ ရွှေချိုင့်ကို
စပြီးအံနေရပြီ"

"အန်နေတယ် ဟုတ်လား"

"အေး . . . အံနေပြီ"

"အန်နေရင် ဒေါက်တာကြီး မလာဘူးလား"

"ဒေါက်တာကြီးဆိုတာ ဘာကောင်လဲ"

"အကောင် မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ ဆေးထိုးတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ဆေးထိုးရမှာ တုံး"

"အန်နေတယ်ဆို"

"စာအံတာကိုပြောတာ"

"စာကျက်တယ် ပြောပါဟယ်"

"ကျက်တာက စိတ်ထဲက မှတ်တာ၊ အံတာက ပါးစပ်က ဆိုတာ"

"ကျောင်းကို ဘာနဲ့ လာသလဲ"

"ဒီမှာ နေတာ"

"ဘော်ဒါပေါ့"

"ဘော်ဒါဆိုတာ ဘာကောင်လဲ"

"နင်ကလည်း အကောင်ချည်းပဲ ပြောနေတာပဲ၊ အကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘော်ဒါဆိုတာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားကို ပြောတာ"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါက ကျောင်းမှာ အိပ်တယ်၊ ကျောင်းမှာ စားတယ်၊ ကျောင်းမှာ နေတယ်"

"ဘော်ဒါဖီး ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ"

"ဘော်ဒါဖီးဆိုတာ ဘာလဲ"

"ဘာကောင်လဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား"

"ဘာကောင်လဲလို့ မေးတာကို နင်က မကြိုက်ဘူးဆို"

မိန်းကလေးသည် သဘောကျ၍ ရယ်ပြန်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် ဘော်ဒါဖီးဆိုသည် မှာ ဘော်ဒါနေခ ကျောင်းလခ မည်၍ မည်မျှ ပေးရသည် ကို မေးကြောင်းပြောလျှင် ယောက်ျားလေးက . . .

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နင်ပြောတဲ့ ဘော်ဒါနေရင် ပိုက်ဆံ မပေးရပါဘူး၊ ဘုရားပွဲဖြစ်ရင်တောင် ဘုန်းကြီးက ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးသေးတယ်၊ မသာရှိလို့ ဘုန်းကြီးပင့်ရင်လည်း ငါက လိုက်သွားရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာတော့ ကန်တော့ပွဲကို ရွက်ရတယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ မရဘူး၊ ဘုန်းကြီးပျံ ရှိရင်တော့ ပိုက်ဆံ အတော်များများ ရတယ်"

"Oh My God! How can ဘုန်းကြီး fly?"

"နင် ဘာပြောတာလဲ"

"ဘုန်းကြီးမှာ အတောင်လည်း မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပျံနိုင်မလဲ ဟယ်"

"ဘုန်းကြီးပျံဆိုတာ မိုးပေါ်ကိုပျံတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြေကြီးထဲကို ဝင်တာ"

"ဪ... သေတာကို ပြောတာလား"

"အေး... နင်က ကျောင်းမနေဘူးလား"

"နေတာပေါ့ဟယ်၊ စိန်မေရီကျောင်းမှာ နေတာ"

"ဪ... နင်တို့ ကျောင်းနာမည်ကလည်း 'စိန်' ပါတာကို၊ ငါတို့ ကျောင်းနာမည်လည်း စိန်ပါတာပဲဟယ်"

"နင်တို့ ကျောင်းက ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"စိန်ဒါမရ"

ယောက်ျားကလေးသည် 'စိန္တာမယ' ကျောင်းတိုက်၏ အမည်ကို စိန်မေရီကျောင်း၏ အမည်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေးအား...

"နင်ကော ဘယ်စာရောက်ပြီလဲ" ဟု မေးလိုက်လျှင် မိန်းကလေးက တခစ်ခစ် ရယ်မော၍...

"ဘယ် Class ရောက်ပြီလဲ ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ငါက သုံးတန်းတောင် ရောက်ပြီ" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင် လောကနီတိ ဆိုပြစမ်း"

"ဟင့်အင်း မဆိုတတ်ဘူး"

"နင်တို့ ကျောင်းကလည်း လောကနီတိတောင် မသင်ဘူးလား၊ တော်တော်ချာတာပဲ"

မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုယမ်း၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ယောက်ျားက လေးက အုတ်တိုင်ဘေးတွင် ချ၍ ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက် ယူပြီးလျှင် ပိန်လိန်နေသော ဓာတ်မီးခြစ်ကလေးကို ခြစ်ကာ မီးညှိ၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာလေ၏။

"နင် . . . ဆေးလိပ်သောက်တယ် ဟုတ်လား"

"မသာပို့သွားတုန်းက ရခဲ့တဲ့ ဆေးလိပ်လေ"

မိန်းကလေးသည် ဆေးလိပ်ကိုင်ထားသော ယောက်ျားကလေး၏ လက်များကိုကြည့်လိုက်ရာ လက်သည်းများ ရှည်၍ အတွင်း၌ လည်း ကြေးများ ဝင်၍ နေသည် ကို တွေ့လျှင် . . .

"နင် . . . လက်သည်း မညှပ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ပါးစပ်နဲ့ ပဲ ကိုက်ပစ်တယ်"

"လက်သည်းအရှည် မထားရဘူး၊ လက်သည်းထဲမှာ ကြေးတွေရှိရင် ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျောင်းအောက်မှာ နေတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ရောဂါဖြစ်တယ်လို့ မကြားမိပါလား"

"နင် အခု ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးဘူး၊ ဘုန်းကြီး အရင်ဘုဉ်းပေးမယ်၊ ပြီးရင် ကိုရင်တွေ၊ ကိုရင်တွေပြီးတော့မှ ငါ့အလှည့်၊ ငါပြီးတော့ တိုးလုံ"

"တိုးလုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"တိုးလုံဆိုတာ ငါတို့ ကျောင်းက ခွေးကိုပြောတာ"

"ငါကတော့ စားပြီးပြီ" ဟု ဆိုကာ မိန်းကလေးက အုတ်လှေကားထစ်ကလေးပေါ်သို့ တက်၍ ထိုင်လျှင် ယောက်ျားကလေးက ပျာပျာသလဲကန့်ကွက်လေတော့၏။

"အပေါ်မှာ မထိုင်ရဘူး၊ မိန်းမက အပေါ်က ယောက်ျားက အောက်ကဆိုရင် ယောက်ျား ဘုန်းနိမ့်တတ်တယ်"

"ဘုန်းနိမ့်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘုန်းနိမ့်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းနိမ့်တာပေါ့ဟ၊ အရပ်နိမ့်သွားတာကိုပြောတာ"

"ဟယ် . . . မိန်းကလေးက အပေါ်ကနေတာနဲ့ အောက်ကယောက်ျားကလေးက အရပ်နိမ့်သွားရောလားဟယ်၊ ငါ့ဖြင့် မယုံပါဘူး"

"မယုံဘူးမလုပ်နဲ့၊ ဆရာတော်ပြောတာ၊ ဆရာတော်က မယုံဘူးဆိုရင် သိပ်ပြီးစိတ်ဆိုးတယ်၊ တစ်ခါက မြို့ကလာတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့အစ်ကိုကြီး ကို မယုံဘူးဆိုလို့ ကွမ်းညှပ်နဲ့ ကောက်ပြီးပေါက်တာ အဲဒီအစ်ကိုကြီး နဖူးပြသွားတယ်၊ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ဘာပဲပြောပြော ယုံပါတယ်လို့ ပြောရ တယ်၊ တော်တော်ကြာ နင်လည်း နဖူးပြနေဦးမယ်" ဟု ယောက်ျားကလေးက မိန်းကလေးကို သတိပေး လိုက်လေတော့၏။

မိန်းကလေးကလည်း တခစ်ခစ် ရယ်မောလေတော့၏။

ထမင်းစားချိန်၌ ယောက်ျားကလေးသည် ကျောင်းပေါ်တက်၍ အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထမင်းပါ စားပြီးခါမှ သူ၏ နေရာ အုတ်တိုင်ကလေးဆီသို့ ပြန်၍ ရောက် လာပြီးလျှင် စာကို ကျက်ပြန်လေ၏။ စာကျက်နေစဉ်၌ပင် မိန်းကလေး ရောက်၍ လာပြန်၏။ မိန်းကလေး၏ ထက်ထဲတွင်

ဓာတ်ဘူးနှင့်အတူ မုန့်ထည့်သော သံဘူးကလေးပါ ပါ၍ လာလေ၏။ ပြီးလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောကြလေ၏။ နေ့လယ်(၁) နာရီခန့် တွင် မိန်းကလေးက ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ကော်ဖီကို ဓာတ်ဘူးအဖုံးကလေးအတွင်းသို့ ငဲ့၍ ထည့်ပြီးလျှင် မုန့်ဘူးကလေးအတွင်းမှ ပေါင်မုန့်ယို သုတ်တစ်ချပ်ကို ထုတ်၍ ယောက်ျားကလေးအား တိုက်ကျွေးလေ၏။

"ငါစားလိုက်ရင် နင်စားဖို့ မကျန်ဘဲ နေမှာ ပေါ့၊ ငါ့မှာ ကြံသကာရှိပါတယ်ဟယ်"

"စားပါတယ်"

"မနက်ဖြန်ကျရင် အများကြီး ယူခဲ့ဦးမယ်"

"သာဓု . . . သာဓု ဒါနတော ဘောဂံ၊ ဒါနတော ဘေကံ"

"ဘာတွေ ပြောတာလဲဟဲ့"

"ငါတို့ ဘုန်းကြီးက တစ်ခုခုလှူရင် အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်ဟဲ့၊ အခုလည်း နင်က ငါ့ကို ဒါကိုလှူတာပဲမဟုတ်လား"

"လှူတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုကျွေးတာ"

"ပိုက်ဆံ မပေးရရင် လှူတာပဲပေါ့ဟယ်"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ လှူတာပဲ"

ယောက်ျားကလေးသည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်၊ မိန်းကလေးကိုပြီး၍ ပြလိုက်၊ မုန့်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်နှင့် လုပ်၍ နေ ၏။ အမှန်စင်စစ် ယောက်ျားကလေးသည် ထိုသို့ပြုံးပြနေခြင်းမှာ သူ့မှာ ရှိသော သူပေးနိုင်သော အဖိုးအခကို ပေးဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည် ။

ဤသို့နှင့် မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားကလေးတို့ သည် မိတ်ဆွေဖြစ်၍ သွားကြလေတော့၏။ ညနေဘက်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မော်တော်ကားတစ်စီး လာ၍ ရပ်လေ၏။ ကားပေါ်မှ အသက် (၄၀)ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ဆင်း၍ လာပြီးလျှင် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။ ကျောင်းပေါ်၌ ဘုန်းကြီးအား ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင် မိန်းကလေးကို ခေါ်၍ သွားလေသည် ။ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေး အား...

"နက်ဖြန်ကျရင် နင့်အတွက်ပါ မုန့်တွေအများကြီးယူခဲ့မယ် ဘမော်" ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ကားပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။ မိန်းကလေးသည် ကားပေါ်မှ လက်ပြ၍ သွားလေ၏။ ယောက်ျားကလေးကား မည်သို့ပြန်၍ လုပ်ပြရမှန်းမသိသဖြင့် နှာခေါင်းဝတွင် ထွက်၍ ကျလာသော နှပ်ချေးများကို အင်္ကျီဖြင့်သုတ်ရင်း ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဤကား မောင်ဘမော်နှင့် သီသီတို့ ၏ စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်း၏ အစ ပထမဖြစ်ပေတော့၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ ကိုးကျောင်းထွက်လင်္ကာဖြစ်သော နောဧကနောကို ကျက်မှတ်ရသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်ဘမော်နှင့် စိန်မေရီကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေး သီသီတို့ ၏ ဇာတ်လမ်းအစဟု လည်း ဆိုနိုင်ပေ၏။

နင့်လက်က မွေးတယ်

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘမော်သည် သူ၏ နေရာလေး၌ 'နောဇကနော' ကို ကျက်၍ နေပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ သီသီဆိုသော မိန်းကလေး ရောက်၍ လာပြန်၏။ သီသီနှင့်အတူ ဒယ်ဒီဆိုသူ လူကြီးလည်း လိုက်၍ လာလေ၏။ ထိုလူကြီးမှာ အသားဖြူဖြူ၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်လေ၏။

"ဟေ့ . . . ကလေး၊ မင်း ဘယ်စာရောက်ပြီလဲ" ဟု လူကြီးက မေးလေ၏။

"အတွင်း အောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း ကျွတ်ပါပြီ၊ ရတနာရွှေချိုင့်ကို အံနေပြီဗျ"

"အေး . . . ကောင်းတယ်ကွာ၊ သီသီနဲ့ ကစားနော်၊ မင်းအတွက်လည်း သီသီက မုန့်တွေထည့်လာတယ်၊ သီသီကိုလည်း မင်းတတ်တဲ့ စာတွေ သင်ပြပေးလိုက်ပါကွ"

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျုပ်တတ်တာတွေ သင်ပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျုပ်က ရတနာရွှေချိုင့်တောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ သူက လောကနီတိမှ မတတ်သေးတာဘဲ ဥစ္စာ"

"မင်းကတော့ လောကနီတိကို တတ်ပြီလား"

"တတ်ပါပြီ"

"တတ်ရင် လောကနီတိထဲက တစ်ပိုဒ်လောက် ဆိုပြစမ်း"

"လောကေ-လောကဉ္စိ ।

ဟိနပုတ္တော- အမျိုးယုတ်သော သူ၏ သားဖြစ် လျက်လည်း ၊

ရာဇာမစ္ဆော- မင်းအမတ် ဖြစ်တတ်၏။

ဗာလပုတ္တောစ-သူမိုက်၏ သား ဖြစ်လျက်လည်း ၊

ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိဖြစ်တတ်၏။

အဓနဿ-ဥစ္စာမရှိသောသူ၏ သားဖြစ်လျက်လည်း ၊

ဓနံ- ဥစ္စာသည် ၊ ဗဟု- များ တတ်၏။

တဿော- ထို့ကြောင့်၊

ပူရိသာနံ- ယောက်ျားတို့ အား၊

နမညထ-မထိမဲ့မြင် မပြုအပ်ရာ"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ လောကနီတိကို မင်းတတ်နေပြီ" ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် သီသီနှင့် ဘမော်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ထိုလူကြီး မရှိတော့သည့်အခါ၌ သီသီက ဘမော်အား လက်ဆေးခိုင်းလေ၏။ ဘမော်လည်း ကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ ရေတွင်း၌ လက်ကို သွား၍ ဆေးရလေ၏။ လက်ဆေးပြီးလျှင် သီသီက အဖျားကော့သော ကတ်ကြေးငယ်ကလေးဖြင့် ဘမော်၏ လက်သည်း များကို ညှပ်၍ ပေးလေ၏။ ဘမော်သည် လက်သည်းညှပ်ခံရင်း သီသီ၏ လက်ကလေးများကို ကြည့်၍ နေ၏။ သီသီ၏ လက်ကလေးများ သည် ဖြူသွယ်၍ နေသည် ။

"ထမင်းစားပြီးရင် လက်ကို ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ ဆေးရတယ်"

"ဆပ်ပြာမွှေးဆိုတာ လက်ဆေးရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘုန်းကြီး

မျက်နှာသစ်တာ"

"ငါတို့ အိမ်မှာ တော့ လက်ကို ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ ပဲ ဆေးတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် နင့်လက်ကလေး မွှေးနေမှာ ပေါ့နော်"

"အင်း" ဟု ဆိုကာ သီသီက သူ၏ လက်ကလေးကို ဘမော်၏ နှာခေါင်းနားသို့ ကပ်၍ ပေး လိုက်လေ၏။ ဘမော်ကလည်း သီသီလက်ကလေးကို နမ်းရှုပ်ကြည့်ပြန်၏။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မွှေးတယ်" ဟု ဆိုကာ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် နမ်း၍ နေလေ၏။ သီသီက သဘောကျ၍ ရယ်ပြီးလျှင်

"နင်ကလည်း ဟယ် တစ်ခါနမ်းကြည့်ရင် သိပါတယ်" ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် နှပ်ချေးကို အင်္ကျီဖြင့်မသုတ်ရဟု ဆိုကာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးတစ်ထည်ကိုလည်း ပေး၏။ လက်ကိုင်ပဝါကလေး၌ လည်း ရေမွှေး များ ဆွတ်၍ ထားရာ မွှေးကြိုင်၍ နေလေ၏။ ဘမော်သည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို အဆက်မပြတ် နမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

နေ့လယ်ရောက်လျှင် သီသီက ဘမော်ကို ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်တိုက်ကျွေးလေ၏။

"သီသီ နင်ကော ငါတို့ ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါနေမလို့ လား"

"ဟင့်အင်း . . . မနေပါဘူး၊ ကျောင်းပိတ်တုန်း ဒယ်ဒီနဲ့ လိုက်လာတာပါ"

"နင်တို့ အမေရော"

"ငါ့မှာ အမေမရှိဘူး၊ နင့်မှာ ကော"

"ငါ့မှာ အမေလည်း မရှိဘူး၊ ဒယ်ဒီလည်း မရှိဘူး၊ အမေလည်း မရှိဘူး၊ သူတို့ က ငါ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက သေကုန်ကြပြီ၊ ငါက အရင်က ဈေးနားကအိမ်မှာ နေတာ၊ အဲဒီအိမ်က ငါ့ကိုမွေးစားတဲ့ အမေလည်း သေသွားပြီ"

"ဟယ် . . . နင့်ကို သနားလိုက်တာ" ဟု သိသိက ပြော လိုက်လေ၏။

"ငါကလည်း နင့်ကို သနားပါတယ်"

"နင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သနားတာလဲ" ဟု သိသိက မေး လိုက်လေ၏။

"နင်က လောကနီတိမှ မတတ်ဘဲ၊ လောကနီတိ မတတ်တဲ့ လူဟာ အကန်းလို့ ဆရာတော်က ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို သနားတာ" ဟု ဘမော်က ပြောပြလေ၏။

"What is လောကနီတိ" ဟု သိသိက အင်္ဂလိပ်လို ပြော လိုက်လေ၏။

"နင် ဘာပြောတာလဲဟ၊ ကုလားစကားနဲ့ ပြောတာလား" ဟု ဘမော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

"Oh God" ဟု သိသိက သူ၏ ရင်ဘတ်ကလေးပေါ်၌ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ဖိ၍ မျက်စိကလေးမှ တိကာ ဗိုလ်ဆန်ဆန် ဘုရားသခင်ကို တလိုက် လေ၏။

"အိုးဂျေဆိုတာ ဘာလဲ" ဟု ဘမော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

"God ဆိုတာ ဘုရားသခင်ကိုပြောတာ"

"ဘုရားသခင်က 'ဂျေ' မဟုတ်ဘူး ၊ 'ဂေါတမ' ဘုရားသခင်၊ နင့်ကြည့်ရတာ တိတ္ထိနဲ့ တူတယ်" ဟု ဘမော်က စကားကြီး စကားကျယ် ပြော

လိုက် လေ၏။

သီသီသည် ဘမော်ပြောသည့် တိတ္ထိဆိုသည် ကိုလည်း နားမလည်သဖြင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူသိချင်သည် ကိုသာ ထပ်၍ မေး လိုက်လေ၏။

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာကျက်ပြီးရင် ဘာလုပ်ရသလဲ"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘော်ဒါနေတာက အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရတယ်၊ မနက်အစောကြီးထပြီး ယာဂုကျိုရတယ်၊ တုံးခေါက်ရတယ်၊ ဝတ်တက်ရတယ်၊ ပန်းခူးရတယ်၊ ရေငင်ရတယ်၊ ကနုတံဆေးရတယ်"

"ကနုတံဆိုတာ ဘာလဲ"

"ဘုန်းကြီး ချေးကုန်းတဲ့ တုတ်ကို ပြောတာ၊ တုတ်ပေမယ့် မစူးနိုင်ဘူး၊ ချောနေတာပဲ"

"မိတ်အင် အင်္ဂလန်လား"

"နင် ဘာပြောတာလဲ"

"အင်္ဂလန်က လုပ်တာလားလို့ မေးတာ"

"အင်္ဂလန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူက ကပ္ပိယကြီးလား"

"အို . . . ဟယ် . . . နင်ကလည်း အင်္ဂလန်ဆိုတာ တိုင်းပြည်ပေါ့၊ ဘယ်ကလာ ကပ္ပိယကြီး ဖြစ်မှာ လဲ"

"ငါမသိဘူးလေ၊ နင်က ကနုတံကို အင်္ဂလန်က လုပ်တာလားလို့ မေးတော့ ကပ္ပိယကြီးလားလို့ ထင်မိတာပေါ့၊ တို့ ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးက ကနုတံ လုပ်တယ်လေ"

"သူက ဘာဖြစ်လို့ ကနုတံလုပ်တာလဲ"

"ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထမင်းစားနေရင် စားတဲ့ အစာဟာ သံတွေခဲတွေ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဘုန်းကြီးကပြောတယ်"

"အလုပ်မလုပ်တာနဲ့ အစားအသောက်တွေကနေ သံတွေဖြစ်ပြီး ခဲကုန်မယ်ဆိုတာ ငါတော့ မယုံပါဘူးဟယ်"

"ဟေ့ . . .မယုံဘူးလို့ မပြောရဘူး၊ ဘုန်းကြီးကြားသွားရင် ကွမ်းညှပ်နဲ့ ပေါက်နေဦးမယ်"

သီသီကရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဘမော်သည် သီသီ၏ လက်ကလေးကိုကြည့်၍ 'နင့် လက်ကလေးတွေက မွေးတယ်၊ နမ်းကြည့်ဦးမယ်' ဟု ပြောလိုက်ရာ သီသီက 'နမ်းလေ' ဟု ဆိုကာ လက်ကလေးကို ထိုးပေး လိုက်လေ၏။ 'နင်ကလည်း အလကားနေရင်း နမ်းနေတာပဲ' ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လျှင် ဘမော်က 'အလကားဆိုတာ ပိုက်ဆံမပေးရတာကို ပြောတာ၊ ပိုက်ဆံမပေးရရင် အလှူလုပ်တာပေါ့' ဟု ပြောလေ၏။

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အလှူလုပ်တာ" ဟု သီသီက ပြောလေ၏။

"အလှူဆိုရင် သာဓုခေါ်ရမယ်" ဟု ဆိုကာ ဘမော်သည် သီသီ၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်ရင်း . . .

"သာဓု . . . သာဓု၊ ဒါနဘော ဘောဂဝါ၊ ဒါနဘော ဘောဂဝါ" ဟူ၍ ဆိုလေတော့၏။

ထို့နောက် သီသီနှင့် ဘမော်တို့ သည် မန်ကျည်းပင် အုပ်အုပ်ကြီးများ အောက်၌ ဆော့ကစားကြပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့၌ သီသီရောက်လာပြန်၍ လက်၌ လည်း အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပါ လာလေ၏။ ထိုအထုပ်ကို ဘမော်အား ပေးလိုက်ရာ ဘမော်က ဖြေ၍ ကြည့်လျှင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ လုံချည်တစ်ထည်

ည်နှင့် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်ဖြစ်ပေသည်။ ။

"ဒယ်ဒီကိုပြောပြီး ဈေးကဝယ်ခဲ့တာ၊ ရေချိုးပြီးရင် နင့်အင်္ကျီ လုံချည်
ဟောင်းတွေကို ချွတ်ပြီး ဒီဟာတွေကို ဝတ်ရမယ်" ဟု ဆိုလေ၏။

ဘမော်လည်း အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်လိုသည် ဖြစ်၍ ရေ
တွင်း၌ ရေငင်ကာ ချိုးလေတော့သည်။ ။ ရေချိုးသော်လည်း အနှစ်နှစ် အ
လလက တင်၍ နေသော နားရွက်နောက်မှ ကြေး၊ ခူးခေါက်ခွက်မှ
ကြေး၊ ခြေမျက်စိမှ ကြေးတို့ သည် မပြောင်စင်ဘဲရှိနေလေရာ သီသီက
လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်၍ 'ဒီမှာ ကြေးတွေရှိသေးတယ်'ဟု ညွှန်ပြသော်လ
ည်း ဘမော်မှာ ထိုကြေးများကို ပြောင်စင်အောင် မတွန်းနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏
။

သီသီလည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အလျောက် ပါးစပ်ဖြင့်ပြော၍
မနေတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ တွန်းပေးလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဘမော်
က ငြိမ်ငြိမ်မခံဘဲ 'ယားတယ်'ဟု ဆိုကာ တွန့်၍ တွန့်၍ နေလေတော့၏။

ရေချိုးပြီးနောက် သီသီက ဘမော်အား အင်္ကျီအသစ် လုံချည်အသစ်
များကို ဝတ်ဆင်၍ ပေးပြန်၏။ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ပြီးလျှင် သီသီ
သည် သူ၏ သွားတက်ကလေးကို ပေါ်အောင် ပြုံး လိုက်လေ၏။

"အဲဒီလို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် နေရတယ်"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပေါ့သွားသလိုပဲ"

သီသီကပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် . . .

"ကော်ဖီသောက်မယ်" ဟု ဆိုကာ သီသီနှင့် ဘမော်တို့ သည် ကော်ဖီ
သောက်ကြပြန်၏။

ဤသို့လျှင် တစ်လကျော်ကျော်ခန့် သီသီနှင့် ဘမော်တို့ သည် ခင်မင်

ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးလျှင် တစ်နေ့သ၌ သီသီသည် အခါတိုင်းအချိန်၌ ပင် ရောက်ရှိလာပြန်၍ ဘမော်နှင့် စကားပြောခြင်း၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများကို ပတ်၍ ပြေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ကော်ဖီသောက်သောအခါ၌ လည်း ကော်ဖီကို နှစ်ခွက်တိုက်လေ၏။ မုန့်ကိုလည်း နှစ်ခုကျွေးလေ၏။

ထိုသို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်တိုက်၍ မုန့်နှစ်ခုကျွေးခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဘမော်၏ စိတ်၌ ထင်မှတ်မိလေ၏။

"ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နဲ့ မုန့်နှစ်ခုတောင် ပေးတာလဲ၊ နင် မသောက်တော့ဘူးလား" ဟု ဘမော်က မေး လိုက်လေ၏။

"ဟင့်အင်း ငါမသောက်တော့ဘူး၊ ငါသောက်မယ့်အစား နင့်ကို တိုက်လိုက်တာပဲ၊ နက်ဖြန်ခါဆိုရင် နင်တော့ ကော်ဖီမသောက်ရတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟယ်"

"ငါတို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရတော့မယ်"

"ဟင်"

"နောက်ကို ဘယ်တော့လာဦးမလဲ"

"မလာတော့ဘူး"

"ဒီလိုဆိုရင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်"

"အေးပေါ့ဟယ်"

"ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုပဲ သီသီ" ဟု ဘမော်က ပြောလိုက်သောအခါ၌ သီသီ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ သည် ဆည်ကျိုးသည့်အလား ဒလဟော စီး၍ ကျ လာလေတော့၏။ ဘမော်က ငိုချင်သလိုလို ရှိသေး

၏။ သီသီကမူ ငိုချခဲ့လေပြီ။

"နင်တို့ ဘယ်အချိန်ကို သွားကြမှာ လဲ သီသီ"

"မနက်အစောကြီး ငါးနာရီကို ဒယ်ဒီရုံးကကားနဲ့ ဈေးနားက အိမ်ကြီးကနေ ထွက်ကြမှာ "

"နင်တို့ နေတဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ အဝေးကြီးပဲလား"

"အဝေးကြီးပေါ့ဟယ်"

ထိုနေ့က ဘမော်ရော သီသီပါ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မပျော်မြူးနိုင်တော့ဘဲ မှိုငြင်၍ နေကြလေ၏။ ညနေသို့ရောက်လျှင် သီသီ၏ ဖခင်ရောက်ရှိလာပြီး လျှင် ဆရာတော်အား လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ကပ်လှူလေ၏။ ဆရာတော်ကလည်း ပေစာထုပ်များ နှင့် ပုရပိုက်များကို စွန့်ကြဲ လိုက်လေသည်။ ။

သီသီ၏ ဖခင်သည် သီသီကိုခေါ်၍ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ပြန်ခါနီး၌ ဘမော်အား သီသီဖခင်က . . .

"ဟေ့ . . . ကလေး စာကြိုးစားနော်၊ ဆရာတော်က စာပေပရိယတ္တိဘက်ကလည်း တော်တယ်၊ ရာဇဝင်ဘက်ကလည်း သိပ်ပြီးနဲ့စပ်တယ်ကွ၊ ဆရာတော်ဆီမှာ ပညာကို ပြည့်စုံအောင် သင်ပေတော့" ဟု ဆိုလေ၏။

သီသီကလည်း သူ၏ မုန့်ဖိုးများ ထဲမှ စုဆောင်းထားသော ငွေငါးကျပ်ကိုထုတ်၍ ဘမော်အား ပေးလေ၏။ ဘမော်က မယူဘဲ သီသီမျက်နှာကို ကြည့်၍ နေလေ၏။ သီသီ၏ ဖခင်က 'ယူပါကွ' ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုမှ သာ လှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီးလျှင် . . .

"ဦးလေး ကျုပ်နဲ့ သီသီနဲ့ တစ်သက်လုံး မတွေ့ရတော့ဘူးလား" ဟု

မေး လိုက်လေ၏။

သီသီ၏ ဖခင်က ဘမော်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ တွေ့ရမှာ ပေါ့ ကလေးရယ်" ဟု ပြောဆို နှစ်သိမ့်၍ သီသီကိုခေါ်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ သီသီသည် ကားပေါ်မှ လက်ပြ၍ သွားလေ၏။ ဘမော်သည် သီသီပေးခဲ့သော ငါးကျပ်တန် ငွေစက္ကူကလေးကိုကိုင်ကာ လက်ညှိုးကလေးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်၍ သီသီတို့ ကားကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုညက ဘမော်သည် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ဘဲ ရှိလေ၏။ အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ၌ လည်း သီသီနှင့် အတူတကွ ဆော့ကစားနေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ကော်ဖီသောက်နေသည် ကိုလည်းကောင်း အိပ်မက်များ မြင်မက်လေ၏။ နံနက်လေးနာရီထိုးခန့်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း မျက်နှာကိုမျှပင် မသစ်တော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေ၏။ မောသည့်အခါ၌ လည်း နားလိုက်၊ အမောပြေလျှင် ထ၍ ပြေးလိုက်နှင့် လာခဲ့လေ၏။ အမှန်စင်စစ် ဘမော်သည် ထိုခရီးကို အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရှိဘဲ မသွားရဲပေ။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် သတ္တိများ ဝင်လာသည် မသိပေ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ပြေး၍ လာခဲ့လေ၏။

ဈေးသို့ရောက်လျှင် အလင်းရောင် ကောင်းစွာရနေပေပြီ။ ဘမော်၏ မျက်လုံးများ သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း သီသီ တို့ ကို ရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေခဲ့ရာ ညောင်ဦးဘက်သို့ မောင်း၍ သွားသော သီသီတို့ ၏ ကားကိုတွေ့လျှင် ဘမော်သည် "သီသီ . . . သီသီ" ဟု ဆိုကာ နောက်မှ ပြေး၍ လိုက်လေ၏။ သီသီတို့ က မကြားပေ။ ကားကလေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ အရှိန်ပိုရလာသည် ဖြစ်၍ ဘမော်သည် မိ

အောင်မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

မော်တော်ကားကလေးကို မျက်စိတဆုံး ရပ်ကြည့်နေခဲ့လေ၏။ မြင်ကွင်းအတွင်း၌ မော်တော်ကားကလေး ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ဘမော်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီး၍ ကျ လာလေတော့၏။ ဤသည် မှာ ဘမော်ဟူသော ပုဂံသား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး၏ ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲခြင်း၏ အစ ဖြစ်ပေတော့၏။

အပတ္တေယျံ၊ မတောင့်တအပ်သည် ကို၊ န ပတ္တေယျ၊ မ တောင့်တရာ၊

အစိန္တေယျံ၊ မကြံအပ်သည် ကို။ နစိန္တေယ၊ မကြံရာ၊

ဓမ္မမေဝ၊ တရားသဘောနှင့် စပ်ယှဉ်သည် ကို သာလျှင်။

သုစိန္တေယျ၊ ကောင်းစွာ ကြံရာ၏။ မောဃံ၊ အချည်းနှီးသော။

ကာလံ၊ ကာလတို။ နက္ကစ္ဆယေ၊ အလို မရှိရာ။

ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ကြောင့်

ဘမော်သည် သီသီကို လွမ်းသောစိတ်ဖြင့် ငိုကြွေးကာ ပြန် လာလေ၏။ သွားစဉ်က ပြေးသွားခဲ့သောလမ်းကို အပြန်၌ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယက ကြိမ်လုံးဖြင့် တအားလွှဲ၍ ရိုက်လေတော့၏။

"မင်းက ဘယ်သွားတာလဲ၊ ယာဂုလည်း မကြို၊ တုံးလည်း မခေါက်၊ ပန်းလည်း မခူး" ဟု ဆိုကာ ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ဘမော်သည် သီသီကို လွမ်းဆွတ်နေရသည့်အချိန်၌ ပြင်းစွာအရိုက်ခံရသည် ဖြစ်ရာ သူ့ဘဝကိုသူ လွန်စွာဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

ဘမော်၏ နုနယ်သော စိတ်ဓာတ်ကလေး၌ ထိုကြေကွဲဖွယ်သော အဖြစ်အပျက်သည် အမာရွတ်ထင်သကဲ့သို့ မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်၍ သွားလေ တော့၏။

နေ့စဉ်လိုလိုပင် အုတ်လှေကားမှ အုတ်တိုင်ကလေးကိုမှီကာ စာမကျက်နိုင်တော့ဘဲ မှိုငြိ၍ သာ နေလေ၏။ ညအခါ၌ ဘုန်းကြီးရှေ့၌ စာပြန်ခိုင်း ပြန်လျှင်လည်း နေ့ခင်းက စာကောင်းစွာမကျက်ဘဲ ငေးမှိုငြိ၍ နေမိသောကြောင့် ကောင်းစွာ စာမပြန်နိုင်ဘဲရှိ၍ ဘုန်းကြီး၏ အရိုက်အနှက်ကို ခံရပြန်လေ၏။

ဘမော်သည် ယခင်က အရိုက်မခံရပါဘဲလျက် သီသီပြန်သွားမှ ပင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရိုက်ချည်းသာ ခံနေရရှာလေ၏။ အုတ်တိုင်ကလေး

ကို မှီကာ သီသီနှင့်အတူ စကားပြောခဲ့သည် များ ၊ သီသီက လက်သည်း ညှပ်ပေးခဲ့သည် များကို သတိရနေမိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြို့ပေါ်မှ ပိုက်ဆံရှိသော ဒကာ ဒကာမများ သည် သူတို့ ၏ သားသုံးယောက်ကို လာရောက်၍ သင်္ကန်းဆီးပေးလေ၏။ သူတို့ ၏ သားသုံးယောက်၏ အမည်မှာ စံလှ၊ စံမြ၊ စံထူးဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်လည်း စံတင်ထိုက်သူများ ပင် ဖြစ်ပေ၏။ စံတင်ထိုက် သည် မှာ အခြားနေရာ၌ မဟုတ်။

မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သောနေရာ၌ ဖြစ်ပေသည် ။ သင်္ကန်းဆီးပြီး သောအခါ၌ လည်း သင်္ကန်းတဖားဖားနှင့် ဆော့ကြလေတော့၏။ ညဘက်၌ လည်း ထမင်းခိုး၍ စားကြ၏။ အပင်ရှိသမျှ တက်၏။ ခိုဥ၊ စာဥကလေးများကို နှိုက်၏။ လေးခွတစ်လက်စီနှင့် ခို၊ စာကလေး၊ ပုတ်သင်ညို ၊ တောက်တဲ့ မကျန် ပစ်ခတ်လေ၏။

သူတို့ သည် ခုနစ်ရက်ခန့် ကျေနပ်လောက်အောင် ဆော့ပြီးနောက် လူထွက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ လူထွက်ရာတွင် ကောင်းစွာမထွက်ဘဲ ဘမော်ကို ကြီးစွာသောဒုက္ခကိုပေး၍ ထွက်လေ၏။

စံထူးဆိုသူက ခေါင်းအုံးစွပ်အတွင်း၌ ထည့်၍ ထားသော ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ပျောက်သည် ဟု ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို တိုင်လေ၏။ ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကိုရင်များက ကူညီ၍ ရှာပေးကြသော်လည်း ပြန်၍ မတွေ့ဘဲရှိရာ စံထူးက 'တစ်ယောက်ယောက် ခိုးတာပဲဖြစ်မယ်' ဟု ဆိုလေ၏။ ဤသို့ဆိုရုံသာမဟုတ်ဘဲ 'ကျောင်းမှာ ဆရာတော်ရှိတယ်၊ ဆရာတော်ကတော့ မခိုးဘူး၊ ဦးပဉ္စင်းတွေလည်း ခိုးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကပိယကြီးရှိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျောင်းအောက်မှာ နေတာ၊ သူလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုရင်နဲ့ ကျောင်းသားကိုပဲ မသင်္ကာဘူး' ဟု ဆိုလေတော့သည် ။

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယက ကိုရင်များ နှင့် ဘမော်၏ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေလေတော့၏။ ထိုသို့ရှာဖွေရာတွင် ကိုရင်တို့ ထံမှ မည်သည့် ပိုက်ဆံကိုမျှ မတွေ့ရသော်လည်း ဘမော်ထံ၌ မူ သတင်းစာစက္ကူကလေးဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်၍ သိမ်းဆည်းထားသော သီသီပေးခဲ့သော ငွေငါးကျပ်တန်ကလေးကို တွေ့သွားလေတော့၏။

"တပည့်တော် ပိုက်ဆံပါဘုရား" ဟု ဘမော်က တုန်ယင်သော အသံဖြင့် လျှောက်ထားလေ၏။

"မင်းလိုကောင်မှာ ဘယ်မအေ့လင်က ပေးထားလို့ ငွေငါးကျပ်တောင် ရှိမှာ တုံး" ဟု စံထူးက ဝင်၍ ဆဲလေ၏။

"သီသီ ပေးထားခဲ့တာပါ ဘုရား" ဟု ဘမော်က ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယကို အသနားခံ၍ ပြောဆိုသော်လည်း ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်ပုံမပြု၊ ဘမော်ကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်၍ နေလေ၏။

ထိုသို့ မယုံကြည်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်၍ နေစဉ် စံထူးက ဦးပဉ္စင်းလက်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်ကို ဆွဲယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင်

"ဦးပဉ္စင်းဘုရား၊ တပည့်တော်ပိုက်ဆံမှ အစစ်ပါဘုရား၊ နံပါတ်ရဲ့ ရှေ့မှာ မှတ်တိုင်ကလေး (T စာလုံးကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏) ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီကျောင်းသား ခိုးထားတာပါဘုရား" ဟု ဆိုကာ ငါးကျပ်တန်ကို အိတ်တွင်းသို့ ထည့်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေ၏။

ဘမော်သည် ဒေါသကြောင့် အသား တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေ၏။ မိမိအနေနှင့် နေ့စဉ် လွမ်းဆွတ်သတိရနေသော သီသီအား အလွမ်းပြေကြည့်ရှုနေရသည့် ငါးကျပ်တန်ကလေးကို မိမိအား သူခိုးစွပ်စွဲပြီး မတရားရယူလိုက်ခြင်းသည် ဘမော်၏ အသည်းနှလုံးကို ထက်စွာသော

စားဖြင့် ဆွလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် စံထူးအား မျက်တောင်မခတ် တွေ့၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မည်သည့်အချိန်က ကြိမ်လုံးကို ယူလိုက်သည် မသိ၊ ဦးနှုန့် ယ သည် ဘမော်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ကြိမ်လုံးဖြင့် တရွှမ်းရွှမ်း ရိုက်နှက်လေတော့၏။

အခါတိုင်း၌ ဘမော်သည် အရိုက်ခံရလျှင် ငိုလေ့ရှိ၏။ ယခုမူ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မသိ၊ မငိုဘဲ ကျိတ်၍ ခံလေ၏။

"ခိုးဦးကွာ . . . ခိုးဦးကွာ" ဟု ဆိုကာ ဦးပဉ္စင်း ဦးနှုန့်ယလည်း တအားလွှဲ၍ ရိုက်နှက်လေ၏။ ဘမော်ကလည်း . . .

"တပည့်တော် မခိုးဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် မခိုးဘူးဘုရား" ဟု သာလျှောက်ထားလေ၏။ ဦးပဉ္စင်း ဦးနှုန့်ယလည်း ကျေနပ်လောက်အောင် ရိုက်နှက်ပြီးနောက် ဘမော်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်၍ ကန်လိုက်ရာ ဘမော်သည် ခွေလဲ၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ ခွေလဲ၍ သွားသည် ကို စံထူး၊ စံလှ၊ စံမြ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က ဝိုင်း၍ လှောင်ပြောင်ကြသေး၏။

ထိုအခြင်းအရာသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဘမော်၏ နုနယ်သော စိတ်ဓာတ်ကလေး၌ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ထင်မှတ်သွားလေတော့၏။

ဘမော်သည် အရိုက်ခံရသောနေရာများ သို့ လက်ဖြင့်ပွတ်၍ မိမိ၏ နေရာဖြစ်သော အုတ်လှေကားဆီသို့ သွားရောက်ကာ ထိုင်၍ နေလေ၏။

။

"ဒီလိုပေါ့ ဘမော်ရယ်၊ ကံမကောင်းသေးတဲ့ အခါ ဘုရင့်မကိုဋ်တစ်ခု လုံးတောင် ဆန်ဆေးပလုံး ဖြစ်ရသေးတာပဲ၊ အခုလည်း မင်းမခိုးဘဲနဲ့ သူခိုးဖြစ်ပြီး အရိုက်ခံရတာကိုး" ဟု ကျောင်းအောက်မှ ကပ္ပိယကြီး ဦး

သာဓုက နှစ်သိမ့်စကားပြောလေ၏။

ကပ္ပိယကြီးက နှစ်သိမ့်စကားပြော၍ နေစဉ်၌ စံထူး၊ စံလှ၊ စံမြဲတည်းဟူသော စံညီအစ်ကိုများ သည် အနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် .

..

"ပိုက်ဆံသူခိုး ပျောက်လို့ ရှာ၊ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ သူပဲ သူပဲ"ဟု သံပြိုင် အော်ဟစ်ကာ နောက်ပြောင်လေတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးက "သွားကြ သွားကြ " ဟု မောင်းထုတ်ကာ ဘမော်အား ကျောင်းနောက်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် အရှိုးများ ၊ အပေါက်အပြများကို နနှင်းသိပ်၍ ပေး လေ၏။

"ကျိတ်မှိတ်ပြီး သည်းခံပေါ့ ဘမော်ရာ၊ ဇာတာစန်းလင် ညံ့နေရင် ဒီ လိုပဲကွယ်" ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလေ၏။

ဘမော်မှာ မူ ကပ္ပိယကြီး နနှင်းသိပ်ပေးသည် ကို ခံရင်း မိမိ၏ ကံဆိုးပုံကို တွေး၍ ဝမ်းနည်းနေမိလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် နနှင်းကုန် ၍ ဆွမ်းချက်ရုံ၌ နနှင်းယူရန် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ စံညီအစ်ကို သုံးယောက် ရောက်လာပြန်၏။

"ပိုက်ဆံသူခိုး ပျောက်လို့ ရှာ၊ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ သူပဲ သူပဲ" ဟု လာရောက် နောက်ပြောင်ကြပြန်၏။ ဘမော်သည် လွန်စွာ မခံချင်ဖြစ်၍ သွားကာ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ လိုက်လေ၏။

"အောင်မာ၊ သူခိုးက တို့ ကို မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဟား . . . ဟား ငယ် ပါသေးတယ်၊ မင်းကသာ ငါ့မျက်နှာကို ဖူးအောင်ရောင်အောင် လက်သီး နဲ့ ထိုးမယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ငါးကျပ်တန်ကို ပြန်ပေးမယ်" ဟု စံထူးက မ တရားယူထားသော ငါးကျပ်တန်ကလေးကို ထုတ်၍ ထောင်ပြလေ၏။ ဘမော်သည် ငွေငါးကျပ်တန်ကလေးကို မြင်ရသည့်အခါ၌ သီသီကို လွန်

စွာ အမှတ်ရ၍ သွားလေ၏။ စံထူး၏ မတရားလုပ်ပုံ၊ ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယ ၏ မစဉ်းမစား ရိုက်နှက်ပုံ၊ စံထူးတို့ ညီအစ်ကို၏ ပြောင်လှောင်ပုံတို့ ကို တပေါင်းတစည်းတည်း စိတ်၌ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘမော်၏ မျက်လုံးများ သည် ဒေါသကြောင့် ပြာ၍ သွား၏။

ထို့ကြောင့် ကပ္ပိယကြီး၏ ခွဲလက်စထင်းပုံမှ ဓားမကို ကောက်ယူပြီး လျှင် စံထူး၏ မျက်နှာသို့ တအားခုတ်၍ ချလိုက်ရာ စံထူးလည်း ဘမော် လို ကောင်သေးကောင်ညှက်ကလေးတစ်ဦးက မိမိကဲ့သို့ အရပ်အမောင်းကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရ င်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားသည် ဖြစ်ရာ အငိုက်မိသကဲ့သို့ ဖြစ် ၍ သွားကာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့၏။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဘမော် လွန်မယ်" ဟု အော်ဟစ်ကာ ကပ္ပိယကြီး ပြေး၍ လာသော်လည်း ဘမော်သည် လဲကျသွားသော စံထူးအား ဓားမဖြင့် တ အားလွှဲ၍ ခုတ်ချလိုက်ပြီးဖြစ်လေ၏။

စံလှနှင့် စံမြတို့ သည် လည်း 'ဆရာတော်ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရား၊ ဘမော် လူသတ်နေပြီဘုရား' ဟု အသံကုန် ဟစ်၍ အော်ကာ ပြေးလေ ၏။ ဘမော်ကလည်း ထိုနှစ်ယောက်နောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ရာ မီလုမီခင် ၌ စံမြက လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဘမော်သည် စံမြ၏ မျက်နှာကို ဓားဖြ င် ဖြန်းခဲခုတ် လိုက်လေ၏။

စံမြလည်း လဲကျသွားပြန်၏။ စံလှမှာ မူ ကျောင်းပေါ်သို့တက်၍ ပြေး ပြီးလျှင် ဆရာတော်၏ သင်္ကန်းကြားဝယ် ဝင်၍ ပုန်းရင်း 'ကယ်တော်မူ ပါ ဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား' ဟု ပြောကာ ငိုယိုလေတော့၏။

ကျောင်းပေါ်မှ ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယ အပါအဝင် ဦးပဉ္စင်းများ ပြေး၍ ဆ င်းလာကြလေ၏။ ကျောင်းနောက်ဖေးသို့ရောက်လျှင် လဲနေသော စံထူး

နှင့် စံထူး၏ အနီးတွင် ရပ်၍ နေသော ကပ္ပိယကြီးကိုတွေ့လျှင် ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယက ကပ္ပိယကြီးအား . . .

"ဦးသာဓု၊ လဲနေတာ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေရသလား၊ ထူလိုက်ပါ" ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးက ဦးနန္ဒိယအား . . .

"အသက်မရှိတော့ဘူး ဘုရား" ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

ဦးနန္ဒိယသည် 'ဟိုက်' တစ်ခွန်းသာလျှင် ပြောနိုင်လေ၏။

ဘမော်မှာ မူ သူ၏ နေရာ အုတ်တိုင်ကလေး၌ ထိုင်ကာ ဓားမကို ဘေးမှာ ချလျက် တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးလေတော့၏။

ဦးနန္ဒိယလည်း ဘမော်ထံသို့ ပြေး၍ သွားရာ ဘမော်က 'ဦးပဉ္စင်းဘုရား၊ တပည့်တော် မခိုးပါဘူးဘုရား'ဟု ငိုယို၍ ပြောလေ၏။

"ခိုးတာ မခိုးတာ အရေးမကြီးဘူး၊ စံထူးကို နင်သတ်လိုက်ပြီပေါ့" ဟု မေးလေ၏။ ဘမော်က မဖြေ၊ ငိုမြဲငို၍ နေလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက မျက်စိကစား၍ ကျောင်းအောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ကျောင်းအောက်၌ လဲ၍ နေသော စံမြဲကို တွေ့ရလျှင် 'ဟိုမှာ ဟိုမှာ ' ဟု ဆိုကာ စံမြဲထံသို့ ပြေးသွားပြန်လေ၏။

"ဟေ့ . . . ကိုယ်တော်၊ အသက်ရှိသေးရဲ့ လား" ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယက စံမြဲကို ကောက်ယူ၍ ပွေ့ထားသော ဦးပဉ္စင်းကို လှမ်း၍ မေး လိုက်လေ ၏။

"မသေသေးပါဘူး ဘုရား၊ သတိမေ့နေတာပါ၊ ဒဏ်ရာကတော့ များတယ်" ဟု ထိုဦးပဉ္စင်းက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ထို့နောက် စံမြဲကို ဆေးရုံတင်ရန်၊ ပုလိပ်တိုင်ရန်အတွက် ဦးနန္ဒိယက စီစဉ်ရလေတော့၏။ ဘမော်ကိုမူ မရိုက်တော့ချေ။ ဆရာတော်ကြီးသ

ည် ကျောင်းပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ဘမော်အား 'ဘမော် နင် တော့ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်ပြီ' ဟု ဆိုကာ ဝင်၍ သွားလေ၏။

ကပ္ပိယကြီးမှာ လည်း ပုဆိုးဖြင့် ထုပ်၍ ထားသော သူ၏ အဝတ်ထုပ် ကလေးနှင့် မြေရေနွေးအိုး မည်းမည်းကြီးကို လက်မှ ဆွဲကာ ဆရာ တော်အား တက်၍ ကန်တော့လေ၏။ ဆရာတော်ကလည်း မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ကန်တော့ကြောင်း မမေးရုံမျှမက မော့၍ ပင်မကြည့်ဘဲ နေလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ လာပြီးလျှင် ဦးနန္ဒိယအား ကန်တော့ပြန်၍ . . .

"တပည့်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

"အရေးထဲ ဒကာကြီး ဘယ်ကိုသွားမှာ တုံး" ဟု ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယက မကျေမနပ်ဖြင့် မေး လိုက်လေ၏။

"ပုလိပ်တွေ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်တော့မယ်၊ သေသွားတဲ့ စံထူးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေလည်း ရောက်လာကြတော့မယ်၊ သူငယ်နှပ်စားအရွယ်မျှသာ ရှိတဲ့ ဘမော်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကလေးကို နှိပ်စက်ကလူပြုကြတော့မယ်၊ တပည့်တော် မျက်စိအောက်မှာ ဆိုရင် တပည့်တော် မကြည့်ရက်ဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်ပါ လူသတ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အမှန်ကတော့ ဘမော်ဟာ ငွေငါးကျပ်ကို မခိုးပါဘူး၊ ကလေးမကလေးက ပေးသွားတာပါ၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ပါတယ်" ဟူ၍ လျှောက်ထားသည့်အပြင် စံထူးတို့ ညီအစ်ကိုက ဘမော်ကို လှောင်ပြောင်ကြပုံတို့ ကိုပါ အသေးစိတ် ရှင်းပြပြီးလျှင် . . .

"ဘမော်ရေ သွားပြီဟေ့" ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကျန်စစ်သားတည်ထားခဲ့သော မြစေတီဘက်သို့ အဝတ်ထုပ်ကလေးကို လွယ်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချကာ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

ကပ္ပိယကြီး ပြောသွားသည် ကား မှန်ပေသည် ။ မကြာမီအချိန်၌ စံထူးတို့ ၏ ဆွေမျိုးများ ရောက် လာပြီးလျှင် ဘမော်အား သတ်မည် ဖြတ်မည် တကဲကဲ လုပ်လေတော့၏။

ဘမော်ဆိုသည့် ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်အား စံထူးတို့ ၏ အဖေနှင့် ဦးလေးများက ငှက်ကြီးတောင်ဓားများ တဝင့်ဝင့်လုပ်ကာ သတ်မည် ဖြတ်မည် လုပ်လေတော့၏။ ဘမော်အား ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယနှင့် ဆရာတော်က ကာကွယ်ပေးထားရ၏။ ဘမော်သည် ဆရာတော်၏ ခြေထောက်ကိုဖက်ကာ ထွားကျိုင်းသော လူကြီးများ နှင့် သူတို့ ၏ ဓားများကိုကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့၍ နေပေသည် ။

အရွယ်ချင်းမမျှသော မိမိကဲ့သို့ ကလေးတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လိုလှသည့် စံထူး၏ ဖခင်နှင့် ဦးလေးများကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်း သလိုဖြစ်၍ လာလေ၏။ ထိုဝမ်းနည်းခြင်းကား သာမန်ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ နုနယ်သော စိတ်ဓာတ်ကလေး၌ အမာရွတ်ထင်စေမည့် ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည် ။

ထို့နောက် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာချိန်၌ ရာဇဝတ်အုပ်က သေဆုံးသွားသူ၏ မိဘဆွေမျိုးများကို ရှင်းပစ်ပြီးလျှင် ဘမော်ကို ခေါ်၍ သွားလေ၏။

ဘမော်သည် ကြောက်ရွံ့ငိုယိုလျက် ပုလိပ်များ ၏ လက်သို့ ပါ၍ သွားလေ၏။ ဘမော်ဘက်မှ သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဝင်ရောက်ပြောမည့် သူဟူ၍ ကြွက်တစ်ကောင် ကြောင်တစ်မီးမျှ မရှိပေ ။ ဆရာတော်ကြီးကမူ ဘမော် ပုလိပ်လက်သို့ ပါ၍ သွားသောအခါ၌ 'ချမ်းသာပါစေကွယ်' ဟု မေတ္တာပို့သ လိုက်လေ၏။

ဘမော်သည် 'ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါ

နဲ့ ဗျာ' ဟု ပုလိပ်များကို ငိုယိုတောင်းပန်လေ၏။ ထိုသို့ တောင်းပန်သည်
ကို ပုလိပ်တစ်ယောက်က....

"ဟိတ်... ခွေးကောင်လေး၊ တိတ်စမ်း၊ သူများကို မင်းကသတ်တယ်
၊ မင်းကိုသတ်မှာ တော့ ကြောက်နေပြီလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမော်
၏ စိတ်ထဲ၌ လူသတ်မှုဖြစ်လျှင် သေစားသေရသည် ဟု ကြားဖူးထားသ
ည် ဖြစ်ရာ စံထူးသေသကဲ့သို့ မိမိလည်း သေရပေတော့မည်တကားဟု
တွေး ထင်မိသည့်အခါ၌ ရှိက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေတော့၏။

ဤကား ပုဂံမြို့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်ဘမော်၏ ကလေးဘ
ဝ၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံများ ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများ နှင့် စိတ်
အမာရွတ်များ ဖြစ်ပေတော့သည် ။

သိင်္ဂီ၊ ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါတို့ ကို၊ ပညာသဟတ္ထေန၊ အတောင်ငါး ဆယ်ရှိသေ
ဝါဒိနံ၊ မြင်းကိုကား။ သတေန၊ အတောင်တစ်ရာမှ ။ ဝဇ္ဇေ၊ ကြည်ရာ၏။
ဟံတ္တိဒန္တိ၊ အစွယ်ရှိသောဆင်ကိုကား။ သဟေဿန၊ အတောင်တစ်ထောင်
ဒုဇ္ဇနံ၊ သူမကောင်းကိုကား။ ဒေသ စာဂေန၊ အရပ်ကို စွန့်သဖြင့်။
ဝဇ္ဇေ၊ ကြည်ရာ၏။

